

625 miljooni! Noh mis nüüd ütled? Ei ühtegi — noh, siis ole ka rahul — so aru on seal otsas; aga siis tunništa ka (Paul 111, 2): Suured on Jehoowa teud, neid nõutakse kõikist, kellel neist hea meel! ja: (Siirak 38, 8): Ei wõi keegi Jõsanda teud kõik wäljaraakida! —

4. Anda Jumal aitab, kui inimeste abi lõppeb.

Saksamaal elas ündsa Lutheruse ajal üks mees, Juhannes Prentš nimi, õige usu üleswõtmise juures suusõna ja kirjadega õige töötegija. Tema oma maawürst oli püha kirja õiget õppetust kuulnud ja kaitset sellepärast Prentši, palju jõud andis; aga Saksamaa keiser, ise Rooma usku ja õige usu wastane, ei sallind waga õppetajat, ja see oli wilets küll, sest keiser oli seal wägewam ja suurem würsti, nagu würsti ülewaatja.

Saksamaa keiser läkitas kord sõawäge wälja, et pidi Prentši würsti pealinnast finni wõtma, ei tea kas oli nõu, teda tules küpsutada ehk muidu puuri panna. Et seda parem mehe kätte saaksid, pidi sõameeste nõu ja tahtmine salaja jääma — aga nende ülem näitas ka, et mis süda täis, sest suu räägib. See peal, kus puhkamas olid, rääkis ülem, ühe tutwa suurt sugu mehe juures, kui magus wiin keele oli libedaks teinud, et nüüd lähäb kuulsa õpetaja Prentši finni wõtma. Aga seal istus laua ääres ka üks naesterahwas, kes Prentši armastas; kui see kurbast nõuust aru sai, tõusis pea — otse kui muu asja pärast üles, — kirjutas raamatu ja läkitas läbi õid ise ratsamehega selle würstile, kus Prentš elas, et saaks waga meest waculastest peastma. Oramatuwiisa sai weel kasku, et pidi kõrwalist teed tagasi tulema, ja sõameestest eemale hoidma. Würst, kui kirja oli saanud, kutsus kohe õppetajat ja ütles: „ma tahan sulle